

DOMINIK DÁN

SÁRA

SÁRA

Dominik Dán

SÁRA

slovar

Text © Dominik Dán 2006
Translation © Jan Hanzlík 2020
Czech edition © Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., Praha 2021

ISBN 978-80-276-0139-4

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

*Město, příběh a všechny osoby v této knize jsou
vymyšlené a jakákoliv podobnost se skutečnými
událostmi je čistě náhodná, jakkoli se někomu
mohou zdát jakési povědomé...*

Ex avaritia omnia scelera ac maleficia gignuntur.

Z chamtivosti se rodí všechny zločiny a zla.

(Cicero)

Věnuji vnučce Henriette.

*Za přátelské rady a neocenitelnou pomoc
děkuji MUDr. Ivetce Čierné.*

1

DUBEN 2002

Stál sám uprostřed noci a věděl, že musí zabít. Slíbil to a slib je třeba dodržet. Vítr zuřil v korunách stromů a ohýbal větve, jako by se svíjely v bolestivých křečích. Čerstvé listí nemohlo náporu odolat. Zelená záplava padala na zem a voněla mízou. Před chvílí přšelo. Zhluboka se nadechl. Svěží vlhký vzduch mu dělal dobře. Uklidňoval ho. Noc mu nevadila. Tmu potřeboval k tomu, k čemu se odhodlal. Vítr mu vadil, neslyšel a nevěděl, zda neuslyší jeho. To mu opravdu vadilo.

Stál v ponuré zahradě za domem a v kapse svíral pistoli. Revolver by byl lepší, ale nedokázal na něj tak rychle sehnat tlumič, a tak se rozhodl pro pistoli. Její tlumič mu nadouval kapsu větrovky, jako by tam měl baterku. Stál strnule, nehnutě, celý v černém. Sledoval okno v prvním poschodí. Jediné rozsvícené okno v zadní části.

Světlo zhaslo. Zalovil v útrokách motorkářské bundy, vytáhl pistoli, zkontroloval ji, vložil zpátky a vykročil.

ÚNOR 2002

Sára Schmittová zařadila třetí rychlostní stupeň a sešlápla plynový pedál. Třílitrový motor zbrusu nového BMW zavyl, chvíli jako by váhal, zda se nespletla, pak si to rozmyslel a rychle poslechl. Limuzína nabrala rychlost. Sára zařadila čtyřku, ručička tachometru olízla dvě nuly a přilepila se na stodvacítku. Na značce, jež se nenápadně mihla za oknem, byla velká černá šedesátka v červeném kru-

hu, ale asi to nebylo nic důležitého, neboť majitelka auta ji s přehledem ignorovala a hnala se dále.

Že by se zbláznila? Nejspíš, neboť Sára znovu sešlápla plynový pedál, pohodlně se usadila na vyhřívaném sedadle a nepatrně se usmála. Ručička na tachometru se nevěřičně zatřásla, ale poslechla, už byla zvyklá. Majitelce není radno odporovat! Všichni ji poslouchali.

Sára nikdy nedodržovala rychlost a nevyplatilo se s ní o tom ani mluvit. Odjížděla z domu hodinu před nástupem do práce, aby se vyhnula ranní špičce a aby mohla uhánět okrajovými ulicemi Našeho Města s větrem o závod. V rychlé jízdě se vyžívala, doslova se jí ukájela a brala ji jako drogu. Bezhlavě předjížděla i v nejkrkolomnějších zákрутách. Otřesení řidiči si tukali na čelo, jiní uhýbali ke krajnici, leckteří v panice brzdili a ručkovali po volantu. Na dvacetišestikilometrové závodní dráze z domu do Krajské nemocnice s poliklinikou se nenašel nikdo, kdo by ji předjel. Milovala volnost a svobodu a rychlá jízda byla zhmotněním obojího. V létě si stáhla okénko, vystrčila loket a havraní kšticí nechala povlávat za autem jako bojovou zástavu templářů na křížácké výpravě. Teď v zimě měla nebarvené, vždy zdravě lesklé vlasy upravené do drdolu, okno bezpečně zavřené a klimatizace udržovala vnitřní teplotu na dvaceti dvou stupních. Ve vypasovaných džínách, tříčtvrtečním kožíšku a pletené čapce víc nepotřebovala.

Přibrzdila, zablikala na blba před sebou, a když se neměl k činu, bez blinkru strhla volant. V prudké, opačně klopené zatáčce se vynořil ranní autobus, jeden z mála, co tak brzy vyrazil do milionářské čtvrti, kde beztak všichni používali auta a bydleli v drahých domech, často i vlastních. Autobus byl skoro prázdný. Sára neuhnula. Podřadila, bavorák zavyl, pochopil, že nastal čas, aby ukázal, co ho v Německu naučili. Gumy zakvílely a otáčkoměr chvíli připomínal ventilátor. Blb ztratil nervy a přilepil se ke krajnici. Řidič autobusu zablikal světly, a když pochopil, že jeden ze sebevrahů se zjevně špatně vyspal a ráno vstával zadkem napřed, přibrzdil, uhnul ke krajnici a udělal několikacentimetrovou mezeru, do níž se Sára jako zázrakem vešla. Když se míjeli, Sára postřehla v jeho očích zděšení a cosi, co vy-

padalo jako: „Bóóže!!! Ženská za volantem a takový hovado...“ Ale byl to jen okamžik a nestihla mu odpovědět.

Milovala to! Byl to nejkrásnější začátek pracovního týdne, jaký si jen mohla představit, a i kdyby jí starý Homolka exnul na stole třikrát za sebou, už by jí dnešek nemohl pokazit, on určitě ne.

Ani policajti, kolem kterých se prohnala. Než stihli nevěřicně kroutíce hlavami típnout cigarety a vytáhnout baterky s červeným sklíčkem, už byla z dohledu.

„Co to bylo?“

„Meďák...!“

„Asi ne... mně se zdálo, že bavorák...“

„Myslíš? Možná... taky...“

„Sereme na něj...“ navrhl starší a opět vytáhl balíček cigaret, nabídl a zapálili si. Než by nastartovali služební herku a rozjeli ji na potřebnou rychlost, byl by sebevrah na opačném konci města i nasnídaný. Někteří řidiči si opravdu nezaslouží, aby je ráno v šest chránili před nimi samými. Někteří opravdu ne... ale někteří to potřebují..., a tak když dokouřili, zastavili řidiče prorezlé škodovky sípající po rovince čtyřicítkou a vyzuřili se na něm.

Sára policajty ignorovala. Nepatřili do její společenské vrstvy, a i těch pár vysokoškolsky vzdělaných, co poznala na večírcích a plesech, byli v podstatě idioti. Většinou zastávali nějaká teplá papalášská místečka, při představování i řekli kde, a někteří i hodnost, ale když se zapojili do debaty, byla to jen samá práce a potom musela poslouchat o těch nejtěžších zločinech pod sluncem, které vyřešili většinou úplně sami... Nikdy na ni neudělali dojem a pustila je z hlavy. Zklamaně odkráčeli k baru a realizovali se jinak, ale sledovali ji celý večer a ona koutkem oka pozorovala v jejich chlípných pohledech zklamání a žádostivost... ale na to byla zvyklá. Na chlapy a jejich pohledy byla zvyklá a připravená.

Ani těm, co ji občas, maximálně jednou za dva, tři měsíce chytili, když překročila rychlost, ani těm z očí netrčelo nic jiného, jen... to jedno! Ale i s těmi to uměla... měla to nacvičené.

„... dobrý den, pane řidiči... silniční kontrola... předložte mi dokla... aha!! Pardon... vy ste slečna... paní...“

„Slečna...!“ to už vystupovala z auta. Buď měla minisukni s předponou minimini, anebo vypasované džíny, anebo... vlastně... i kdyby měla navlečený pytel od brambor, bylo by to úplně jedno! Sára byla překrásná žena. Třicet dva by jí nehádal nikdo, ani vlastní otec ne. Pořád měla postavu studentky nedeformovanou porodem a udržovanou pravidelným cvičením jógy a běháním po lese. S gymnastikou musela přestat po dvacítce, páteř vysílala nebezpečné signály, ale postava zůstala. Roky dřiny na bradlech a kladině udělaly své. Prsa i bez podpory kostic stála nebezpečně vyzývavě a tvář... měla tmavou čistou pleť, černé neproniknutelné oči a modravě černé rovné vlasy až po zadek. Ostrý úhel lícních kostí zvýrazněný tenkým klenutým nosem jí dodával nevšední výzor... když začala pracovat na chirurgii, sekundář, co první chytil dech po představení, hlesl: „Pukahontas!“ a bylo to opravdu výstižné. Sára měla vzhled indiánské míšenky, jakkoli by ve střední Evropě semeno z takového pytlíku neočekával nikdo. Byla přesně taková! Exotika zkrřížená se smyslností.

Sára byla překrásná a svobodomyslná žena a policajt koptal dál.

„Takže, slečno... promiňte, ale měříme rychlost... víte, ehm, jak rychle ste jela...?“

„Ne.“

„Ne!“ rozpačitě pohlédl na kolegu s vysílačkou. „Víte... hlásili nám... teda, kolegové, co měří tamhle za ohyb... za zatáčkou... nám hlásili, že bordó BMW jede sto dvacet tři...“

„Proboha živýho!!“

„Taky si myslím, pan... slečno! Víte... tady je šedesátka...“

„Vážně?!“ provinile sklopila zrak a podala mu doklady. Byl rád, že má kam zapíchnout pohled. Předtím se jí snažil dívat do očí, ale nedokázal rozeznat duhovku od zorničky... i když ani netušil, co je co... ale nešly od sebe rozeznat, a to vyvede z rovnováhy, a méně duchaplní jedinci automaticky klopili zrak, což neplatilo jen o policajtech, aby si někdo nemyslel! Klopili ho všichni, všimla si toho už jako puberťačka. Chlapi, co se jí nevydrželi dívat do očí, klesli pohledem níž, ale tam narazili na... pokud měla hluboký výstřih, boží dopuštění!!..., a tak rychle vzhlédli, přičemž některým už tváře zaléval ruměnc. Přivítali je hluboké čer-

né oči, které odrážely pohled jako benátská zrcadla, a tak ho raději sklopili a pohlédli níže, kde narazili na... Někdy se fakt bavila! Na jednom plese, kam ji vzal otec jako čerstvou maturantku, aby se otrkala a doladila způsoby, měla smetanové šaty s dekoltem... když se usmála na číšníka, rozlil polévku, a když přecházela před hudebníky, všechny klarinety hrály falešné cis... a ani netušili, zda je cé vůbec v partituru.

Policajt se začel a tvářil se důležitě. Občas narazila na takového, co si až po půlminutě uvědomil, že drží doklady vzhůru nohama, a tak raději důležitě založil ruce za záda a táhlým „ááá kde to vlastně pracujete?“ jí nahrál na smech.

Policajt, jemůž renomovaná chirurgyně z Krajské nemocnice slíbí promptní vyšetření a pomoc v nouzi a svůj slib umocní jemným stisknutím ramene a svůdným zamrknáním řasami, nemá příliš možností. O pokutě už ani neská! Starší a zkušenější se i osmělili, a když jí vraceli doklady, mnohohybně se zakřenili a usmáli a vykoktali něco jako „... já bych moh' i dneska večer, dělám do osmi a asi mi bude zle... už teď to cítím... co vy na to, slečno doktoro, nezachráníte mě, co děláte dneska kolem devátý...?“

Ale v odrazování nápadníků byla přebornice. Stovky chlapů jí ve dne v noci volávaly na mobil a uložit je k ledu bylo umění, které ovládla ještě dřív, než ji kozy na internátě vyškolily k dokonalosti. Pro každého měla výmluvu a o minutu později už to pálila sto dvacet domů, anebo kamkoliv... protože kamkoliv se nejlépe pálí sto dvacet!

Sára to s chlapy uměla, hrané namyšlené ignoranství je dokázalo vydráždit k nepřítelství, ale ona se bavila. A o to jí šlo. Chtěla žít, nesnášela nudu a nečinnost. Potřebovala adrenalin, byl její životní drogou a hybnou silou. Děsila ji představa, že posledních deset minut prožila jen tak a že je mohla prožít mnohem lépe, vzrušivěji a smysluplněji a zítra... zítra bude zase o den starší a potom... zase o den a později o rok a později o pět a... skutečnost, že stárne a nemůže proti tomu nic dělat, ji dováděla k zoufalství.

Chtěla žít, strašně se jí chtělo žít... Proto se ještě nevдалa a na děti ani nepomyslela. Manžel a děti jenom překázejí a zdržují, stále otravují a něco potřebují, stále vymýšlejí nové a nové hlouposti a... to všechno chce čas a ona ho měla tak málo! Strašně málo, ještě si nic neužila, ještě chtě-

la... moc chtěla... Bylo toho hodně, co atraktivní Sára chtěla stihnout, a proto žila rychle a zběsile.

Doktorka Sára Schmittová zařadila pátý rychlostní stupeň a přidala plyn. Po rovince slabých osm set metrů naplno a potom levá šedesát, podřadit na trojku, krátká rovinka, pravá devadesát a... první semaforey! Konec druhého okruhu a přechod na městský režim. Nevadí, těch patnáct minut bez křižovatek a debilních chodců stálo za to a s chutí a s radostí si je dávala každé ráno namísto rozcvičky. Zнала cestu nazpaměť a autobus anebo nákladák v protisměru vítala jako adrenalinový bonbónek. Jezdila výborně, rychle, jistě a hazardně, přesně jak ji to naučil Walter.

Odbočila do odstavného pruhu a prudkým klesáním zamířila do suterénu nemocnice, kde bylo pár míst vyhrazených pro prominenty z vedení. Ostatní se mačkali na chodnicích lemujících hlavní cestu. Socialističtí architekti počítali tak se dvěma, třemi žigulíky pana ředitele a „lepších“ primářů, se dvěma, třemi škodovkami doktorů z chirurgie a... to bylo asi všechno. Tomu přizpůsobili celý projekt a umístění Krajské nemocnice. Síť přístupových komunikací preferovala v první řadě sanitky s majáky, ostatní auta ignorovala. Parkovacích míst bylo žalostně málo. Nebyla to jediná bolest této instituce, stará dvanáctiposchodová budova nevyhovovala moderní medicíně v ničem, jediné chirurgické oddělení vypadalo jako interiér vytržený z budoucnosti, zasazený do temného středověku.

Walter na to byl patřičně hrdý. Primář chirurgického oddělení doktor Walter Brehm, ve věku čtyřiceti pěti let jeden z nejmladších primářů nemocnice, si dokázal vydupat svoje a dřív, než zdravotnictví ovládli finančníci s jejich obligátním „s tím se v rozpočtu nepočítalo“, stihl vybudovat špičkové pracoviště, které mu záviděli kolegové z celého města a širokého okolí. Dokázal si vydupat svoje v práci i doma, a když na chirurgii přišla čerstvá absolventka Sára, zamíloval se do ní jako všichni ostatní, akorát že vzhledem k postavení stál první v řadě... a až potom ti ostatní... stáli... Tohle uměla Sára naprosto geniálně, seřadit chlapy podle postavení... i funkce. Primář Brehm praštil pěstí do stolu, sbalil si kufr a doma nebylo jediného člověka, který by mu v tom zabránil. Asi proto, že paní Brehmová na to už neměla

sílu a nikdo jiný u nich nikdy nebydlel. Bezdětné manželství otrásané aférami arogantního manžela, jemuž bohémský život a nadpřirozená inteligence umožňovaly vyvyšovat se nad manželkou, bylo v krizi každý druhý měsíc. Pověst plenitele nevině se tvářících zástupů ženského osazenstva Krajské nemocnice občas zastíňovala pověst geniálního kardiochirurga, kterému k seberealizaci v obou polohách bohatě stačila půda nemocnice. V nemocnici bylo vždy do čeho píchnout... Byl tam prakticky neustále. Paní Vilma Brehmová trávila noci sama. V přítmí poloprázdné ložnice, s knihou anebo pletením... a časem si i zvykla. Její matrace byla po letech proleželá do malé prohlubně, manželova se vzpínala ve vzepjatém oblouku, jako by symbolizovala jeho mužskou sílu a nadřazenost. Časem si opravdu zvykla.

Walter Brehm si dokázal vydupat svoje, a tak se i s kufrem nanominoval k Sáře do dvoupokojového bytu, který stále ještě platil starý Schmitt. Chudák, ani netušil, že v nejbližší době asi stoupne útrata za vodné a stočné, ale co by neudělal milující otec pro milující dceru? Románek vyšel najevo po první noční službě a dopoledne už o tom věděl i ředitel nemocnice, takže po skončení odpolední porady si mohl vzít primáře chirurgie stranou a otcovsky ho napomenout.

„Waltře, neblbni... co Vilma, není ti jí ani trochu líto? A... tahle indiánka... stojí aspoň za to?“

„Božská, co ti budu povídat... božská!!“

„Výborně! Tak potom já...“

„Ne! S touhle ne! S touhle... mám vážný úmysly...“

Ta, se kterou měl vážné úmysly, ho za dva měsíce vykopla a zase bušil do stolu a zase si balil kufr a zase mu v tom nikdo nebránil.

Život je změna! Přesně to řekl doma ženě, která s překvapeně povytaženým obočím ustoupila ode dveří a našla odvalu něco říct. Vybálila kufr a špinavé prádlo nacpala do pračky. Potom se osmělila a uštěpačně utrousila „... tak brzo, tentokrát?“, ale jeho arogantní pohled ji včas varoval, aby nepokračovala.

„Zdrž se komentáře, buď tak laskavá, dobře?“ a zalezl do pracovny, kde předstíral samostudium. Ve skutečnosti jím lomcovala zlost. Ta kurva! Štěně jedno nedonošené! Tohle jí nedaruje! Použila ho jako citron a vymačkanou slup-

ku odhodila do koše! A on, idiot, ji vláčel s sebou, všude se s ní chlubil jako s nejnovějším úlovkem, který by mohl být i poslední, kdyby trochu chtěla, seznámil ji s lidmi, se skutečnými osobnostmi, i na dráhu ji vzal, naučil ji všechny triky rychlé jízdy a předal jí skoro všechny zkušenosti dlouholetého přeborníka v závodech do vrchu! A ona takhle! Ale... musel uznat, učila se rychle, jak jezdit, tak řezat! Ale tohle nemusela, tohle teda ne! Jakkoli, když to tak převracel z jedné strany na druhou, musel uznat, že neudělala nic jiného, než že ho předběhla...

Jejich rozchod se roznesl po klinice rychlostí blesku a některé sestřičky si začaly zase výrazněji malovat ústa. Sára nedraba, a to je opět sblížilo. Čekal výsměšné pohledy kolegů a kolegyně živené Sářinými pikantními historkami a nechutnými podrobnostmi končícími obligátním „stejně za moc nestál a po třetím čísle zvadnul jako tulipán...“, ale nestalo se! Sára uzavřela kapitolu, obrátila list a zase se vydala na lov a on pochopil, že se velmi podobají. Byla to všechno jen velká náhoda, lovec se setkal s lovkyní, a když si poměřili síly, porovnali zbraně a vyměnili informace... i genetické... vydal se každý svojí cestou. Zpátky do svého revíru.

Ulevilo se mu a přestal se zlobit. Uražená mužská samolibost ustoupila racionálnímu myšlení a v tom byl zase přeborník on! Kromě toho, museli spolu pracovat, ramedo na rameni za jedním stolem nad jednou ránou s pulzujícím srdcem uvnitř. A zase musel uznat, že se učila rychle... až překvapivě rychle. Rostla z ní kardiochirurgyně par excellence a Brehm dokázal ohodnotit profesionalitu i přes osobní předsudky a uraženou ješitnost.

Tohle všechno se stalo už dávno, uběhly čtyři roky, Sára si budovala kariéru a odborně rostla z operace na operaci a na prkotiny nebyl čas. On si od té doby lovil dle libosti a ona si také leccos ulovila, a když se nakonec sešli u společné večeře a všechno si vysvětlili, stali se z nich zase přátelé. Jen konec večeře byl pro oba netypický... každý jel domů... sám! Odpustil jí... odpustili si navzájem a jeho rozhodnutí ovlivnil i nikoli nepodstatný fakt, že starý Samuel Schmitt byl už tou dobou známý finančník a jako generální ředitel soukromé banky DARIA získával velký vliv a společenské postavení. Pošeptávalo se, že vhodně investoval do voleb-

ní kampaně jedné nenápadně se tvářící strany s ještě nenápadnějším lídrem, který po volbách vymyslel geniální spojení soukmenovců, a vládní koalice byla na světě. Věrní a... štedří byli po zásluze odměněni. Samuel Schmitt byl jenom štedrý, politiky si kupoval dle potřeby a věrnost nepřisahal, bylo to pod jeho úroveň. Stal se generálním ředitelem. Banka disponovala základním kapitálem sedmdesát miliard a nikdo ani netušil, kde se vzaly. Pošeptávalo se, že ministr financí... ááá, stačí, že se se Schmittem znali víc než pracovně. Leccos se šušovalo i o zprivatizování Sářiny nemocnice a náprostu náhodou měla finanční pohledávky převzít a zainvestovat banka DARIA a... no prostě, zlobte se na takovou povedenou a utěšenou dcerušku s tak utěšeným papínkem s utěšenými konexemi! To prostě nejde! Primář Brehm musel myslet i na stará kolena a jako vášnivý šachista věděl něco o taktice a uměl plánovat dva, tři tahy dopředu.

Čas běžel. Ona se přestěhovala z dvoupokojového bytu do pohodlného rodinného domku v milionářské čtvrti na předměstí a on se už potřetí od jejich rozchodu vrátil do rodinné ložnice a Vilma se jen trpce usmála a posunula se na posteli. Už dávno se nezlobila, už dávno věděla, že je její manžel nemocný a potřebuje pomoc, nikoli odsouzení a výsměch. Také Walter tušil, že by potřeboval pomoc, ale jako primář prestižního chirurgického oddělení si žádnou blamáž nemohl dovolit a zpovídat se sexuologovi, sice kamarádovi ze studií... ale přece jen sexuologovi, aby se dozvěděl, co už dávno věděl...!! Raději šel spát a ráno zatelefonoval nové šéfce právního oddělení, černovlasé třicátnici v rozvodovém řízení, že by potřeboval konzultace a pomoc v jednom... ale raději až večer, podrobnosti až potom, zve ji na večeri a všechno jí vysvětlí a ukáže...

Sára zabočila do suterénu na parkoviště a oř v barvě bordó přikryl velkou bílou trojku namalovanou na asfaltu. Box tři patřil jen jemu, a běda tomu... ale to se ještě nestalo. Vystoupila a oř ji bliknutím ujistil, že počká na místě. Centrální zamykání tichounce zaklaplo a autíčko ztichlo. Sára v přítmí podzemní garáže zamrkala a zase v duchu zanádalala na flákače z údržby, kteří ne a ne vyměnit vypálené zářivky. V rohu zarachotil výtah a kužel světla jí naznačil cestu.

„Počkejte!! Už du...! Počkejte na mě, prosím,“ popoběhla mezi zaparkovaná auta a vysoké okované botky klepaly po asfaltu.

„Pomalu, paní doktorko, hlavně pomalu, já vám neuteču... a dobrý ráno!“

„Dobry... pane kolego... ste zlatej, že ste na mě počkal... v týchle tmě se člověk akorát tak přizabije... vy ste...? Známe se?“

„Vy mě ne, ale já vás ano, paní doktorko. V pátek sem se motal u vás na oddělení, byl sem si, takříkajíc, omrknout terén a vás si prostě nejde nevšimnout! Promiňte! Dovoďte, abych se představil... Martin Kuafmann, sem...“

„Už vim! Inženýr Kaufmann! Primář se zmiňoval! Zúčastníte se dnešní operace mitrální chlopně... de o zlepšovací návrh, anebo dokonce váš vynález nového oběhového systému...“

„Ne tak docela, ne tak docela! Víte, de o radiálně uložený...“ dveře se zavřely a výtah je lenivě vezl do třetího poschodí za starým Homolkou a jeho deformovanou chlopní. Dva mistři svého řemesla si ve výtahu podali ruce a Sára ucítila tvrdý kov na jeho prsteníčku a mile, trochu škodolibě se usmála. On neucítil na jejím prsteníčku nic a taky se mile usmál. Když se dveře zase otevřely, galantně jí dal přednost a trochu rozpačitě zůstal stát na chodbě. Sára si toho všimla.

„Aha! Vy nemáte kam jít, co?“

„No... víte, nechodim sem často a špatně sem si vypočetl čas na cestu, přijel sem nějak moc brzo a...“

„Tak podte, kolegové se nezblázní, když vás na chvíli schovám v doktorským pokoji. Zápisný máte?!“

„Já... na to sem zapomněl,“ koktal překvapeně.

„... vtip, ne!“

„Aha,“ ulevilo se mu a svižně vykročil, aby mu nezmižela. Přibrzdil a uctivě kráčel dva kroky za ní. Houby uctivě! Takhle měl lepší výhled...

Sára se vlnila chodbou a o číslo menší džíny obepínaly dokonalý zadeček. Nervózním gestem si strhla čepici a vytáhla dřevěnou sponu. Záplava černých vlasů překryla kožíšek i zadní kapsy kalhot. Martin zapomněl zavřít ústa a malá slina nekontrolovatelně vytekla ven. Sestra s plným tákem skleníček pozdravila přicházející lékařku a bravur-

ně se vyhnula srážce s inženýrem, který ji spatřil až na poslední chvíli. Sestra balancovala s táckem a rutinním manévrem ho zaparkovala na vozík. Vrhla po vetřelci zdrcující pohled a vratký náklad odtlačila na lůžkové oddělení, kde za chvíli provede budíček a ranní odběry. Nemocnice rezonovala hlubokým chrápáním a hlasitým oddechováním. Kdo netrpěl bolestmi, spal spánkem spravedlivých. Pacient Homolka nespal celou noc. Báł se.

Sára postavila vodu na kávu a ledabyle pokynula rukou ke skříni.

„Tamhle si odložte... s mlíkem? Cukr?“

„Cukr, bez mlíka... mám dva bocháňky s nugátem, počítal sem s vámi.“

„To určitě!“

Sledoval ji při svlékání. Byl by dal dva prsty pravé ruky na špalek, kdyby po kožíšku pokračovala i se svetičkem a blůzkou a přidal by levou za džíny a to ostatní, ale bílý plášť z ní učinil lékařku a Martin jen lačně polkl. Prudce se otočila a překvapila ho. Nestihl zamaskovat myšlenky zrcadlící se v očích, a když se vítězoslavně usmála a s pochopením pohodila hlavou, aby si upravila splývající vlasy, připadal si jako přistižený při onanii. Nabídl jí bochánek a ona jemu kávu, usrkávali a mlčky jedli. Nevěděl, co říct, aby nenarušil atmosféru, a ona měla hlad, takže pragmaticky mlčela též.

„Čau!“

„Ahoj!“

Přicházeli kolegové. Pokoj lékařů se plnil. Bílé pláště měnily jednoho civila za druhým v doktory medicíny.

„Nováček?“ zkusil to kolega.

„Ne!“ oponovala Sára s plnými ústy. „Inženýr Kaufmann... primář ho přizval...“

„Už vim, ten novej mimotělní oběhovej systém... zdrazím vás, pane inženýre! Čet' sem to... ale vy chcete umístit difuzér do roviny...“

Zazvonil telefon. Sára znechuceně vstala a nechala je rozebírat technické detaily, jakkoli předoperační porada u primáře byla plánována na půl osmou a měla trvat víc než hodinu. Byla skálopevně přesvědčená, že tam všechno rozeberou do nejmenších podrobností. Fanatici. Někteří chlapi nedokážou debatovat o ničem jiném, jenom o prá-

ci, o tom, jak jsou skvělí a oblíbení v kolektivu, a hlavně o tom, jak jsou pro firmu nenahraditelní a jak je důležité, aby tam vysedávali do nejtemnější tmy a ty... ženo... ty... cos to chtěla? Cos to říkala, že je potřeba koupit? Už nic? Tak vidíš! Blbosti! Kde sem to přestal?

Nenahraditelní! I tenhle! Blbeček! Měl dost času, aby jí řekl, že takové vlasy v životě neviděl a že mu je mimořádně sympatická a že by si večer mohli vyjít... Místo toho rozebírá excentrické čerpadlo s debílkem, co bude celou dobu držet háky a hraje si na velkého chirurga! Bože, ti chlapi! Bože, ti inženýři! Co vypadá trošku k světu, je buď zamilované do práce, anebo do nějaké pipiny, anebo úplně blbě!

„Prosím!“ vyštěkla do sluchátka a hned se k nim otočila zády. „Ne... nejsem našťvaná, tati... je půl sedmý ráno a máme poradu... ne... to si neříkal, já o tom nevím! A proč voláš na pevnou linku?“

„Protože mobil mi nezvedáš už druhý měsíc! A neviděl sem tě tři...“

„Jenom? To to uteklo...“

„Cynismus nacvičuješ sama po večerech nebo chodíš někam na přednášky?“

„To je všechno, co si mi chtěl říct?“

„Ne! A neopovažuj se zavěsit! Budu volat donekonečna a nechám tě shánět po celým oddělení!“

„Přestaň! Ty ses taky nezměnil, jak tak koukám! O dnešním setkání nic nevím, nic si mi neříkal!“

„Tak to se potom omlouvám, asi sem zapomněl, ale v každém případě tě rád uvidím! Kromě toho nebylo kdy! Není snadný tě najít! Walter o tom ví, chci vás mít pohromadě všechny tři i s Konrádem. Tomu ještě zavolám. Můžu s tebou počítat?“

„Walterovi si volal dřív než mně?“

„Ne, byli sme v sobotu na turnaji, zase měl šest a půl a já jen čtyři a půl a simultánku měl taky lepší... všivák...“

„Pane Schmitt!“

„Já vim, šachy tě zajímaj ještě míň než já... a neříkej mi pane Schmitt... pořád ještě sem tvůj otec...!“

„Najednou!“

„... tam sme to s Walterem rozebírali, ale nic definitivního nepadlo, trval sem na setkání ve čtveřici a chci to udě-

lat dneska večer, protože zejtra letím do Mnichova a už musím mít definitivní představu o investičním záměru a o vaší osobní účasti na něm, jinak to padá a začneme až příští rok, ale bez vás! Já sem vás varoval! Nedokážete se rozhybat a čas letí a investoři nečekají, dou dāl... ste jako telata... rozřezat lidský srdce a rozhodnout o životě a smrti umíte za pár sekund, ale podepsat papír se bojíte jako malý děti...“

„Tati!! Já nepřidu! Nechci se hádat...“

„Nemusíme se hádat! Mně to taky štve! Jedno naše setkání už by konečně mohlo skončit bez urážek a výčitek a tvejh...“

„Mejh!? Zase mejh?! A co ty!? Jak se ty chováš ke mně, to je korektní?!“

„Já ti platím...“

„A sme doma!!“

„... dobře... dobře! Máš pravdu!“

„Od máminy smrti neposlouchám nic jinýho, a přitom si mi z její závěti nedal ani floka...“

„Tři miliony... bože můj... ani floka!!“

„Zbytek si stopil...“

„Musíme teď... a po telefonu...?“

„Ne! To fakt ne! Nemusíme! My dva sme skončili, není o čem! Nepřidu! Hádáme se, sotva se slyšíme, když tě zase uvidím, možná dostanu chuť i...“

„Nevyhrožuj. Nebojím se tě! Ani toho tvýho povedenýho advokáta... ještě s ním spíš?“

„Ty!!“

„... místo gáže? A ty mi budeš nadávat do lakomců! Ale nevadí! Co bylo, bylo! Řeknu ti jen jednu věc, a to tě přesvědčí! Dnes večer pude o peníze a tvůj podíl může mít sedm nul...“

Chvíli bylo ticho. Jen na sebe funěli skrz sluchátka.

„V kolik... večer?“

„Takže zájem by přece jen byl...“

„Nemusím...“

„V osum. A nevyskakuj!“

„Dobře!“

„Tak večer, a obleč se slušně, ne jako posledně...“

„To už by stačilo...“